

ccccinema
d'Estiu

Embriagats d'...

Amèrica i la comèdia

Centre del Carme
De l'1 al 31 d'agost de 2025
A les 22 hores.

V.O. subtitulada
C/ Museu, 2. Entrada gratuïta
www.consorcimuseus.gva.es

GENERALITAT
VALENCIANA

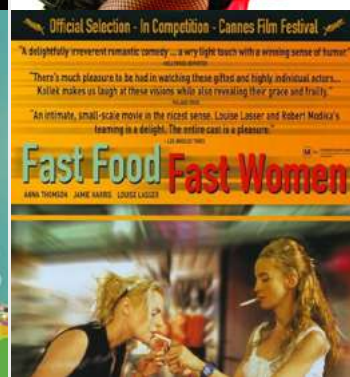
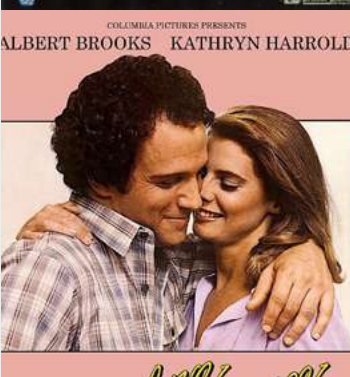
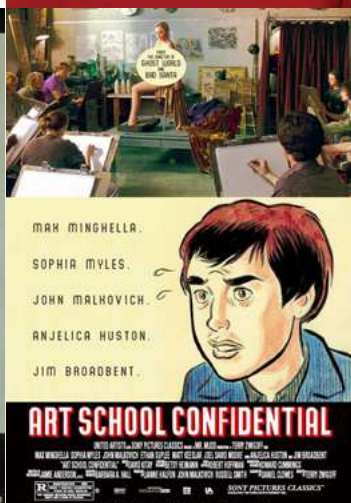
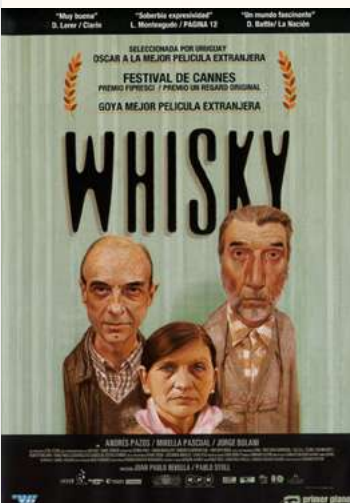
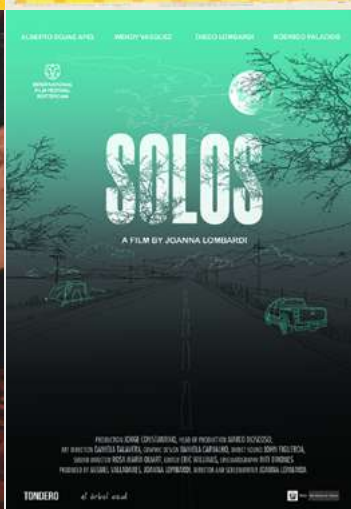
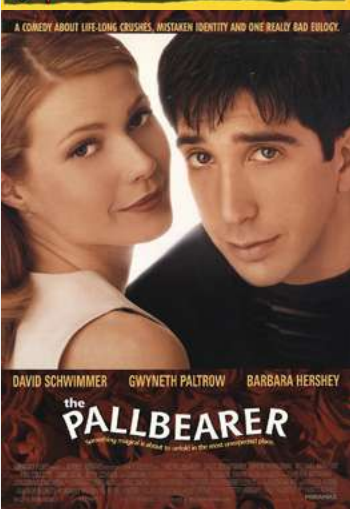
ACI.
ARA.

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

Des de fa set estius, el Centre del Carme Cultura Contemporània prepara minuciosament un cicle de cine ambiciós i alternatiu al voltant de la comèdia. Ambiciós no sols pel nombre de pel·lícules (27), sinó per la voluntat de voler sorprendre el públic més cinèfil. I alternatiu perquè l'únic mode d'aconseguir una programació pròpia és incloure títols que difícilment es localitzen en les graelles de les televisions i plataformes. A més, som conscients que cal perseverar amb la comèdia, no sols pel riure que provoca, sinó per la seua importància i gravetat, eixa lent aguda quasi feridora amb què es capta la vida.

En el nostre segon viatge al continent americà no hem perseguit la imatge bella o espectacular. L'humor trau els seus millors fruits del buf, el grotesc, el satíric, el patètic i/o qualsevol adjectiu crític que despulle i humanitze l'heroi. Així que en contrast amb el glamur hollywoodià, vos brindem una cosa molt valuosa que també ens ofereix el nou continent: un bany d'humanitat.

Divendres, 1 d'agost

El crítico

2013. Argentina-Xile

Director i guionista: Hernán Guerschuny. **Producció:** Hernán Guerschuny, Pablo Udenio, Carolina Álvarez, Hugo Castro Fau, Pamela Livia Delgado, Carlos Núñez i Gabriela Sandoval. **Fotografia:** Marcelo Lavintman. **Muntatge:** Agustín Rolandelli. **Direcció artística:** Maria Eugenia Sueiro. **Vestuari:** Roberta Pesci. **So:** Emiliano Biaiñ. **Música:** Juan Blas Caballero. **Amb** Rafael Spregelburd, Dolores Fonzi, Ignacio Rogers, Telma Crisanti, Ana Katz, Daniel Kargieman, Eduardo Iacono, Marcelo Subiotto, Blanca Lewin, Gabriela Ferrero, Pino Siano, Marta Paccamicci, Cecilia Czornogas, Alfonso Ponchi Baron i Leonardo Sbaraglia. **Argentina-Xile. 98 min.**

Carregat de discurs, prejudicis i mordaç, al crític de cine el desarma la vida. Eixes mateixes trames romàntiques que reverberen any rere any i que tant avorri del cine, cobren força i encís quan l'assalten i el prenen com a protagonista. Hernán Guerschuny, que va exercir la crítica de cine abans de realitzar esta primera pel·lícula, sap això i molt més. Com a cineasta coneix i utilitza sàviament la sonoritat embriagadora del francès, el magnetisme d'un rostre o la potència d'un bon diàleg; com a crític, recrea l'ambient concentrat de les sessions de premsa, el combat d'erudits o eixe criteri exquisit que sura en estos ambients, tan alié als gustos del gran públic que molt poques vegades admet un consens. Tanmateix, «El crítico» es gaudix al marge de les seues referències cinèfiles, moltes vegades iròniques, i aconsegueix traslladar qualsevol espectador a eixe terreny intermedi en què els somnis que la vida trunca la ficció mal que bé els resol.

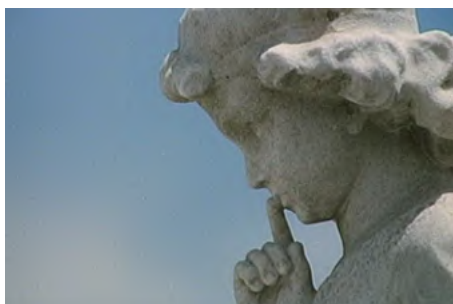
Dissabte, 2 d'agost

Se permuta

1983. Cuba

Director i guionista: Juan Carlos Tabío. **Producció:** Sergio San Pedro. **Ajudants de direcció:** Mario Crespo i Zita Morriña. **Fotografia:** Julio Valdés. **Vestuari:** Diana Fernández. **Decorats:** Jennifer Balme i Amy Tapper. **Muntatge:** Roberto Bravo. **Direcció artística:** Nieves Laferté. **Música:** Juan Marquez Sacasa. **So:** Raúl García. **Amb** Mario Balmaseda, Rini Cruz, Rosita Fornés, Mirtha Ibarra, Silvia Planas, Manuel Porto, Maritza Rodríguez, Isabel Santos i Ramón Veloz. **Cuba. 103 min.**

Este primer llargmetratge de Juan Carlos Tabío va ser fruit al seu torn d'un somni comú a molts cineastes cubans: aconseguir un producte entretingut, un *divertimento* consumible aparentment inofensiu que, no obstant això, contenia eixa capa de lectura crítica que s'aconsegueix a través de l'humor. Sempre s'ha dit que «Se permuta» és fruit d'una realitat immediata: el govern cubà de llavors prohibia la venda d'una propietat, però no el seu intercanvi. En eixa barata de vivendes i parelles que Tabío mostra, eixa alteració viva i constant que proposa el seu argument, batega clarament la derrota de tota una revolució.

Diumenge, 3 d'agost

Sitting Pretty

1948. EEUU

(Niñera moderna). Director: Walter Lang. Guió: F. Hugh Herbert, basat en la novel·la «Belvedere» de Gwen Davenport. Producció: Samuel G. Engel. Productor executiu: Darryl F. Zanuck. Muntatge: Noel L. Scott i J. Watson Webb Jr. Fotografia: Norbert Brodine. Direcció artística: Leland Fuller i Lyle R. Wheeler. Decorats: Ernst Lansing i Thomas Little. Disseny de vestuari: Kay Nelson. Maquillatge: Ben Nye. So: George Leverett i Roger Heman Sr. Ajudant de direcció: Gaston Glass. Música: Alfred Newman. Amb Robert Young, Maureen O'Hara, Clifton Webb, Richard Haydn, Louise Albritton, Randy Stuart, Ed Begley, Larry Olsen, John Russell, Betty Lynn, Willard Robertson, Dorothy Adams, Charles Arnt, Gertrude Astor i Barbara Blaine. Estats Units. 83 minuts.

Arrogant, fred i estoic, el Sr. Belvedere va entrar per la porta gran de la comèdia clàssica nord-americana i va batejar una de les seccions llegendàries de la revista *Fotogramas*: Mr. Belvedere contesta. Este personatge enigmàtic i genial s'instal·la en un poblet provincià i xafarder provocant situacions desestabilitzants. L'ambigüitat del seu nom, Lynn, que servix tant per a home com per a dona, només reforça eixe rol que el protagonista assumix, fins llavors plenament femení. Però la força de «Niñera moderna» prové del seu brillant guió, capaç de generar esta inversió dins d'un gènere tan caut com la comèdia familiar. Eixe retrat jocós que fa d'una comunitat tranquil·la servix per a dessacralitzar-lo, i que alegrement caiguen les màscares, es desfermen passions i les misèries i flaqueses queden al descobert. En este relat tots, excepte la Sra. King i el digníssim Belvedere, són atrapats *in fraganti*.

Dimarts, 5 d'agost

Esperando la carroza

1985. Argentina

Director: Alejandro Doria. Guió: Alejandro Doria i Jacobo Langsner, basada en l'obra teatral de Jacobo Langsner. Producció: Alejandro Doria, Diana Frey i Susy Suranyi. Fotografia: Juan Carlos Lenardi. Muntatge: Silvia Ripoll. Maquillatge: Selva Chomnalez i Alex Mathews. Perruqueria: Angelica Teruzzi. Decorats: Rodolfo Navarro. Vestuari: Josefina Robledo. So: José Luis Díaz, Pedro Saborido i Perfecto de San José. Música: Feliciano Brunelli. Amb Luis Brandoni, China Zorrilla, Antonio Gasalla, Julio de Grazia, Betiana Blum, Mónica Villa, Juan Manuel Tenuta, Andrea Tenuta, Cecilia Rossetto, Enrique Pinti, Dario Grandinetti, Lidia Catalano, Clotilde Borella, Juan Acosta, Angelita Pardo, Pina Criscuolo, Mónica Alessandria i Rafael Rodríguez. Argentina. 94 min.

Considerada una de les més importants del cine argentí del segle XX, «Esperando la carroza» pertany al gènere grotesc crioll. És a dir, embasta una sèrie de situacions absurdes que emboliquen uns personatges miserables encarnats de manera histriònica. Literalment, els actors no reciten el seu paper, el criden. És com si al realitzar-la, Alejandro Doria haguera demanat al seu elenc que oblidara eixa subtileza que exigix el cine i com si el fet de trobar-se en primer pla o pla mitjà, amb la potència expressiva que suposa trobar-se a escassa distància de la càmera, no fora un impediment per a recitar els seus papers a tot volum. Una decisió radical que va suposar el rebuig unànim de la crítica especialitzada en el moment de la seua estrena. Va haver de ser el gran públic el primer a comprendre fins a quin punt reflectia eixa societat hipòcrita de l'època capaç d'airejar la seua indignació amb l'únic propòsit de fer-se el desentés i no afrontar els seus compromisos i càrregues familiars.

Dimecres, 6 d'agost

The Brothers MacMullen

1995. EEUU

Director i guionista: Edward Burns.
Producció: Edward Burns i Dick Fisher.
Fotografia: Dick Fisher. **Muntatge:** Dick Fisher. **So:** John Anthony. **Música:** Seamus Egan. Amb Jack Mulcahy, Michael McGlone, Edward Burns, Shari Albert, Maxine Bahns, Catharine Bolz, Connie Britton, Peter Johansen, Jennifer Jostyn i Elizabeth McKay. **Estats Units. 98 min.**

Encara que la seua pàtria és l'Amèrica lliure, els germans MacMullen estan limitats per la tradició irlandesa i la fe catòlica dels seus pares. La seua lluita per tindre relacions amb dones i trobar l'amor verdader té menys a vore amb el sexe que amb la moralitat, o més ben dit, les eleccions morals. Però esta no és una pel·lícula mística i els germans estan lluny de ser uns sants. Això sí, posa en relleu com són d'estranyes la religió i l'espiritualitat en el cine estatunidenc. L'actor Edward Burns va debutar amb ella com a cineasta gràcies al suport del seu pare, qui va ajudar a reunir els 26.000 \$ que va costar produir-la i va prestar els caps de setmana la casa familiar de Long Island en què es va rodar. La resta ja és història: Burns inventava la comèdia romàntica protagonitzada per xics emportant-se el Premi del Jurat en el Festival de Sundance, i va ser aclamat com el Woody Allen irlandès-catòlic.

Dijous, 7 d'agost

1981

2009. Canadà

Escrita i dirigida per Ricardo Troggi.
Producció: Nicole Robert. **Disseny de producció:** Patrice Vermette. **Fotografia:** Steve Asselin. **Muntatge:** Yvan Thibaudeau. **Direcció artística:** Patrice Vermette. **Decorats:** Frédérique Bolté i Jean-Charles Claveau. **Vestuari:** Anne-Karine Gauthier. **So:** Stéphane Houle. **Música:** Frédéric Bégin. Amb Jean-Carl Boucher, Claudio Colangelo, Sandrine Bisson, Gabriel Maillé, Dany Bouchard, Léo Caron, Élisabeth Adam, Rose Adam, Marjolaine Lemieux, Claude-Michel Bleau, Claude Despins i Pierre Mailloux. **Canadà. 102 min.**

Ricardo Troggi recorda que un dia de 1991 el professor de la classe de guió li va dir: «Escriu sobre el que conegues, tingues eixa humilitat». Això mateix va decidir 18 anys després quan es va proposar bussejar en la seua pròpia biografia partint d'eixe xiquet d'11 anys que ha de reinventar-se per a encaixar en eixa nova localitat a la qual es va traslladar la seua família. Conscient que és impossible recrear fidelment eixe any, Troggi concentra la força de la història en els xicotets detalls. En 1981 una criatura es guanyava el respecte i l'admiració dels seus companys si podia mostrar unes revistes Playboy, presumia de viure en una gran casa i tenia un walkman. Amb tan sols onze anys vius quasi tot per primera vegada, no hi ha experiència, ni assaig, ni control. Per això, Troggi quasi sempre ha preferit la primera presa, per ser la menys preparada, aquella que millor reflectia l'espontaneïtat que requeria el seu *alter ego*.

Divendres, 8 d'agost

The Pallbearer

1996. EEUU

(Mi desconocido amigo). Director: Matt Reeves. Guionistes: Jason Katims i Matt Reeves. Producció: Paul Webster, J. J. Abrams i Jason Katims. Disseny de producció: Robin Standefer. Direcció artística: Stefen Alech. Fotografia: Robert Elswit. Decorats: Kate Yatsko. Disseny de vestuari: Donna Zakowska. Muntatge: Stan Salfas. Música: Stewart Copeland. So: Patricia Brolsma. Amb David Schimmer, Gwyneth Paltrow, Michael Rapaport, Toni Collette, Carol Kane, Michael Vartan, Bitty Schram, Jean De Baer, Elizabeth Franz, Mark Margolis i Barbara Hershey. Estats Units. 98 min.

Per alguna raó inexplicable, la crítica va despatxar «The Pallbearer» com un refregit de «The Graduate» (1967) o senzillament la va vore com un intent va de convertir en estrella de cine el protagonista de la sèrie «Friends» (1994-2004). Van passar per alt la seua originalitat, el fet de ser segurament l'única comèdia que arranca amb un suïcidi i que tot el seu repartiment es trobe en estat de gràcia. Plena de suspens, va rebre, no obstant això, el major elogi per part de Roger Ebert, qui al final de la seua crítica va escriure: «És increïble com una pel·lícula amb tants desviaments pot arribar tan convincentment a la seua destinació».

Dissabte, 9 d'agost

Solos

2005. Perú

Directora i guionista: Joanna Lombardi. Producció: Miguel Valladares. Fotografia: Inti Briones. Muntatge: Daniel Dávila. So: Rosa Maria Palacios. Amb Diego Lombardi, Mandy Vasquez, Rodrigo Palacios i Alberto Rojas Apel. Perú. 92 min.

Per a què fer cine si no acudixen els espectadors? Esta pregunta que es fan molts cineastes peruans es troba en el cor del segon llargmetratge de Joanna Lombardi. El grup de jòvens protagonista decidix mamprendre el camí invers en busca d'espectadors i portar eixa pel·lícula que van realitzar i va ser un rotund fracàs per eixos poblets no contaminats pel cine de Hollywood projectant-la gratis a l'aire lliure. Un experiment que només servirà per a prendre consciència de la desoladora o nul·la recepció. Esta vegada la realitat va acompanyar tristament la ficció i «Solos» seria retirada de quasi tots els cines del Perú tan sols un dia després d'haver-se estrenat, negant-li l'oportunitat de trobar el seu públic.

Diumenge, 10 d'agost

The More the Merrier

1943. EEUU

(El amor llamó dos veces). Director: George Stevens. Guió: Robert Russell, Frank Ross, Richard Flournoy i Garson Kanin. Producció: George Stevens i Fred Guiol. Direcció artística: Lionel Banks i Rudolph Sternad. Fotografia: Ted Tetzlaff. Muntatge: Otto Meyer. Decorats: Fay Babcock. So: Lodge Cunningham. Vestuari: Eugene Joseff. Música: Morris Stoloff. Amb Jean Arthur, Joel McCrea, Charles Coburn, Richard Gaines, Bruce Bennett, Frank Sully, Donald Douglas, Clyde Fillmore, Stanley Clements i David Alison. Estats Units. 104 min.

El marit de Jean Arthur, Frank Ross, va demanar a Garson Kanin que escriguera un guió per a la seua dona d'esquena al cap de la Columbia, Harry Cohn. El resultat va ser tan brillant que fins va convèncer al groller de Cohn, qui va donar llum verda al projecte, però va mantindre el nom de Kanin fora dels crèdits del film. Les conseqüències de la guerra esguiten esta producció contagiosament alegre de 1943, ordida a partir del problema de la vivenda a Washington. Hui un poc oblidada, fa honor al seu títol quan reclama que el seu públic siga «com més, millor».

Dimarts, 12 d'agost

Sexo, pudor y lágrimas

1999. México

Director i guionista: Antonio Serrano. Producció: Mathias Ehrenberg i Christian Valdelièvre. Fotografia: Sebastián del Almo i Xavier Grobet. Muntatge: Samuel Larson. Direcció artística: Brigitte Broch. Maquillatge: Sandra Migueli. So: Eric Dounce. Música: Aleks Syntek. Amb Demián Bichir, Susana Zabaleta, Víctor Hugo Martín, Cecilia Suárez, Jorge Salinas, Mónica Dionne, Angélica Aragón, Carolini Politi, Miguel Galván. Mèxic. 109 min.

La trama argumental de «Sexo, pudor y lágrimas» té com a finalitat revelar gradualment els secrets i les passions, les insatisfaccions i els anhels de sis personatges. Gràcies al seu bon càsting, els actors aconseguixen desenrotllar més arestes que les que els oferia el guió i aconseguixen transcendir-lo i elevar la pel·lícula. El seu mèrit depén de crear un retrat versemblant de les relacions entre hòmens i dones en una societat patriarcal i masclista. El seu referent més directe no seria el cine de Pedro Almodóvar, com es va dir en el seu moment, sinó una comèdia suïssa tristament oblidada de Dani Levy anomenada «RobbyKallePaul».

Dimecres, 13 d'agost

O auto da compadecida

2000. Brasil

Director: Guel Arraes. Guió: Guel Arraes, Adriana Falção, João Falção, Adriano Suasunna i Ariano Suasunna. Produïda per Guel Arraes. Fotografia: Félix Monti. Muntatge: Ubiraci de Motta i Paulo Enrique Farias. Direcció artística: Lia Renha. Disseny de vestuari: Cao Albuquerque. So: Roberto Casimiro i Zezé d'Alice. Música: Sá Grama. Amb Matheus Nachtergaele, Selton Mello, Rogério Cardoso, Denise Fraga, Diogo Vilela, Luis Melo, Virginia Cavendish, Bruno Garcia, Enrique Diaz, Mauricio Gonçalves, Aramis Trindade, Marco Nanini, Paulo Goulart, Lima Duarte i Fernanda Montenegro. Brasil. 104 min.

«O auto da compadecida» va començar sent una minisèrie de 4 capítols que després es convertiria en un llargmetratge excepcional, una de les grans obres d'art produïdes per la cultura brasilera. Encara que inèdita en el nostre país, pren les seues fonts principals de la picardia espanyola. Els seus protagonistes, João i Chicó, representen una gran part d'un Brasil invisible, gent pobra i senzilla del nord-est del Brasil que fa de tot per a sobreviure, veiem que fins i tot en els llocs pobres es dona una enorme desigualtat social. Per a aconseguir mantindre's a flotació esta gent deu fins i tot enganyar el dimoni.

Dijous, 14 d'agost

Booksmart

2019. EEUU

(Las súper empollonas). Director: Olivia Wilde. Guió: Emily Halpern, Sarah Haskins, Katie Silberman i Susanna Fogel. Producció: David Distenfeld i Katie Silberman. Disseny de producció: Katie Byron. Fotografia: Jason McCormick. Vestuari: Ariele Napier. Decorats: Rachael Ferrara. Muntatge: Jamie Gross i Brent White. Direcció artística: Katie Toth. So: Kyle Angello. Música: Dan The Automator. Amb Kaitlyn Dever, Beanie Feldstein, Jessica Williams, Jason Sudeikis, Lisa Kudrow, Will Forte, Victoria Ruesga, Mason Gooding, Diana Silvers i Molly Gordon. EUA. 102 min.

La comèdia estudiantil és un gènere que generalment es filtra a través d'una mirada masculina, seguint xics insípidos i indefinits que esperen aprendre alguna cosa i tindre sexe. Olivia Wilde pren eixe arquetip i el reconfigura per al seu debut com a directora. El seu ull esmolat li permet reconduir la pel·lícula a quasi un nivell de *cinema verité* per la seua autenticitat i representació de les adolescents de hui. A diferència de «Ladybird» (2017), en què el personatge principal ha d'aprendre a ser adulta, «Booksmart» tracta sobre dos dones independents que viuen una experiència madura que només els fa perdre l'alegria i innocència pròpies de la seua edat.

Divendres, 15 d'agost

The Good Heart

2009. Islàndia-Dinamarca-Estats Units-França-Alemanya

Director i guionista: Dagur Kári. **Produïda per** Dominique Barneaud, Marc Bordure, Bo Ehrhardt, Skuli Fr. Malmquist, Peter Nadermann, Birgitte Skov i Patrick Sobelman. **Disseny de producció:** Halfdan Pedersen. **Fotografia:** Rasmus Videbaek. **Vestuari:** Helga Rós Hannam. **Decorats:** Anna Katharina Drechsler i Drifa Freyju Ármannsdóttir. **Muntatge:** Andri Steinn Guðjónsson. **Música:** Orri Jonsson y Dagur Kári. **So:** Stuart Deutsch, Tammy Douglas, Thomas W. Jordan i Tom Jordan. **Amb** Paul Dano, Brian Cox, Bill Buell, Boði, Isild Lebesco, Susann Blomaert, Alia Olivia Clarke, Sonnie Brown, Stephen McKinley Henderson, Ed Wheeler, Damian Young y Clark Middleton. **Islàndia-Dinamarca-Estats Units-França-Alemanya. 95 min.**

«The Good Heart» és una rondalla, per això no importa que eixe bar a on transcorre bona part de l'acció no es parega a cap que puga haver-hi en el centre de Nova York. El fonamental és que té un taulell fosc, més aïna lúgubre, i que a penes reuneix una mitja dotzena de clients que el visiten cada nit. És un lloc perfecte per als qui han renunciat a la vida, així com per a aquells als quals la vida ha renunciat, un recés de dignitat amerat de ginebra i cervesa per als qui no en tenen cap. En eixe context només podria funcionar una comèdia en mans del cineasta islandés Dagur Kari, qui com a bon cineasta es resistix a fer turisme quan roda en la gran poma, i es concentra a exportar eixa mirada seua tan nòrdica, sempre tenyida d'un profund nihilisme i una densa mordacitat.

Dissabte, 16 d'agost

Puan

2023. Argentina-Itàlia-Alemania-França-Brasil-Reino Unido

Dirigida i escrita per María Alché & Benjamín Naishtat. **Producció:** Federico Eibuszyc, Axel Kuschevatzky & Barbara Sarasola-Day. **Fotografia:** Helène Louvart. **Muntatge:** Livia Serpa. **Direcció artística:** Julieta Dolinsky. **Disseny de vestuari:** Mariana Seropian. **So:** Simón Apostolou. **Música:** Santiago Dolan. **Amb** Ricardo Truppel, Marcelo Subiotto, Blanca Margarita Persincola, Sacha Amaral, Valentina Posleman, Susana Figuerosa, Gustavo Slep, Leonardo Sbaraglia, Erika Andia, Cristina Banegas, Juan Luppi, Lulieta Zylberbeg, Camila Peralta, Tomás Naishat Alche, Lisandro Penelas, Alejandra Flechner i Damián Dreizik. **Argentina - Itàlia - Alemanya - França - Brasil - Regne Unit. 111 min.**

«Puan» pren la vida de Marcelo, un professor universitari de Filosofia, i l'esmicola sobre totes les certeses que havia fet de la vida. Esta comèdia llança contínuament matèria a les idees, contamina subtilment el sofisticat. Marcelo és quasi un pallaso trist, un home brillant amb unes certes dosis de melancolia i una ambició acadèmica que té a vore amb les construccions socials. Potser la seua verdadera vocació és portar la filosofia fora del marc acadèmic, com quan li veiem ensenyar esta pràctica de lliure pensament a casa d'una anciana rica o en la perifèria de la ciutat a on, per protocol, és escortat per un policia per a evitar episodis de violència.

Diumenge, 17 d'agost

Ruggles of Red Gap

1935. EEUU

(Nobleza obliga). Director: Leo McCarey. Guió: Walter de Leon, Harlan Thompson i Humphrey Pearson, sobre la novel·la «Ruggles of Red Gap» de Harry Leon Wilson. Productor: Arthur Hornblow Jr. Fotografia: Alfred Gilks. Vestuari: Travis Banton. Muntatge: Edward Dmytryk. Direcció artística: Hans Dreier i Robert Odell. So: Philip Wisdom. Música: John Leipold i Heinz Roemheld. Amb Charles Laughton, Mary Boland, Charles Ruggles, Zasu Pitts, Roland Young, Leila Hyams, Maud Eburne, Lucien Littlefield, Leota Lorraine, James Burke, Dell Henderson i Clarence Wilson. EUA. 90 min.

A començaments del segle XX, a Hollywood li agradava molt Ruggles of Red Gap. A pesar que l'obra original només va tindre 33 representacions a Broadway, va donar lloc a dos pel·lícules mudes i després a esta pel·lícula sonora de 1935 protagonitzada per Charles Laughton. L'actor acabava de guanyar un Oscar al Millor Actor per «La vida privada de Enrique VIII», i molts van pensar que era estrany que triara un paper tan directament còmic, un gènere al qual no se l'associava en eixe moment. No obstant això, Laughton és magistral en esta obra mestra que s'estructura al voltant d'un xoc de cultures: la vella Europa, amb les seues convencions i esnobisme, enfront de la jove Amèrica igualitària. El seu director, el gran Leo McCarey sap que és la política el que està en joc i celebra la democràcia estatunidenca enfront d'eixa Anglaterra estirada i classista.

Dimarts, 19 d'agost

The apprenticeship of Duddy Kravitz

1974. Canadà

Director: Ted Kotcheff. Guionista: Lionel Chetwynd i Mordecai Richler, sobre la novel·la de Mordecai Richler. Script: Mireille Goulet. Productor: John Kemeny. Disseny de producció: Anne Pritchard. Fotografia: Brian West. Vestuari: Louis Jobin, François Laplante i Luc Le Flaguais. Muntatge: Thom Noble. So: Denis Dupont. Música: Stanley Myers. Amb Richard Dreyfuss, Micheline Lanctôt, Jack Warden, Randy Quaid, Joseph Wiseman, Denholm Elliott, Henry Ramer, Joe Silver, Zvee Scooler, Robert Goodier, Alan Rosenthal i Robert Desroches. Canadà. 121 min.

En 1959, quan Mordecai Richler publica «The apprenticeship of Duddy Kravitz», esclaten crits d'indignació en els grups jueus de tota Amèrica del Nord i, sobretot, Montreal, que és a on es desenrotlla l'acció. La novel·la transcorre en la dècada dels 40 i conta com Duddy, un jove impressionat pels seus ancestres semites, concentra tots els seus esforços a «ser algú» i fer molts diners, a costa si cal de sacrificar amics o traïr amors. No obstant això, Richard Dreyfuss aconsegueix en el paper de Duddy que no arribem a odiar-lo en el seu ascens econòmic. Un any després d'«American Graffiti» i un abans de «Tiburón», Dreyfuss demostra ací que és una força de la naturalesa: la seua energia és il·limitada, els seus ulls brillen, corre (no camina), escup milers de paraules (no parla) i riu com una hiena.

Dimecres, 20 d'agost

Whisky

2004. Uruguay-Argentina-Alemania-Espanya

Director: Juan Pablo Revella i Pablo Stoll. Guionistes: Gonzalo Delgado Galiana, Juan Pablo Revella i Pablo Stoll. Producció: Natacha Cervi, Christoph Friedel i Hernán Musaluppi. Direcció artística: Gonzalo Delgado. Fotografia: Barbara Álvarez. Decorats: Daniel Fernández. Disseny de vestuari: Adelaida Rodríguez. Vestuari: Daniela Calcagno. Muntatge: Fernando Epstein. Música: Pequeña Orquesta Reincidentes. So: Catriel Vildosola i Daniel Yafalián. Amb Andrés Pazos, Mirella Pascual, Jorge Bolani, José Pedro Bujaruz, Verónica Perrotta, Mariana Velazques, Fernando Pereyra, Nacho Mendy, Jorge Temponi, Antonio Baldomir, Dumas Lerena i Carlos Colacce. Uruguai - Argentina - Alemanya - Espanya. 99 min.

Emparentada amb l'humor gèlid d'Aki Kaurismaki o la ritualitat precisa d'un cert cine oriental, «Whisky» construeix el seu propi univers valent-se únicament d'imatges, paraules i molts silencis, una mena d'idiosincràsia del Riu de la Plata, que té a vore amb una resignació nostàlgica o decadent. El títol d'esta pel·lícula no té cap connotació alcohòlica, es referix a eixa paraula que diuen els uruguaians abans de la foto per a simular un somriure, l'equivalent a «Cheese» dels nord-americans. Cuita a foc lent, desenrotlla unes vides silenciosament desesperades en un context discret en temps econòmics difícils.

Dijous, 21 d'agost

Art School Confidential

2006. EEUU

(El arte de estrangular). Director: Terry Zwigoff. Guió: Daniel Clowes. Producció: Daniel Clowes, Lianne Halfon, John Malkovich i Rusell Smith. Disseny de producció: Howard Cummings. Fotografia: Jamie Anderson. Direcció artística: Peter Borck. Disseny de vestuari: Betsy Heimann. Decorats: Barbara Munch. Muntatge: Robert Hoffman. So: Lawrence L. Commans i Mark Fay. Música: David Kitay. Amb Max Minghella, Sophia Myles, John Malkovich, Jim Broadbent, Matt Keeslar, Ethan Suplee, Joel David Moore, Nick Swardson, Michael Lerner i Steve Buscemi. EUA. 102 min.

La competitivitat governa les escoles d'art més que la creativitat genuïna. Esta forta impressió perfora el rostre gradualment decebut del jove Jerome, el pas del qual per l'escola d'art narra esta pel·lícula. Jerome aspira a ser l'artista més gran del s. XXI, però té fusta de perdedor, el persegueix potser eixa infància i adolescència solitària viscuda en els suburbis, quan era pastura de bullying i les xiques ni tan sols notaven la seua presència. Un passat que li ha marcat tant que ara de poc li servix el seu aspecte bell i angelical i el fet d'haver ingressat a l'escola sent ja un extraordinari dibuixant. Terry Zwigoff torna a adaptar una novel·la gràfica de Daniel Clowes i ens brinda una comèdia negra tan cínica com «Ghost World» (2001).

Divendres, 22 d'agost

O homem do futuro

2011. Brasil

(El hombre del futuro). Director i guionista: Cláudio Torres. Producció: Tatiana Quintella i Cláudio Torres. Disseny de producció: Yurika Yamasaki. Fotografia: Ricardo della Rosa. Muntatge: Sergio Mékler. Vestuari: Masta Ariane i Carol Lobato. Efectes visuals: Vanessa Mariano i Rogério Marinho. So: Bito Cavalcante. Música: Luca Raele i Mauricio Tagliari. Amb Wagner Moura, Alinne Moraes, Maria Luisa Mendonça, Fernando Ceylão, Gabriel Braga Nunes, Daniel Uemura, José Steimberg, Malu Rodrigues, Gregório Duvivier i Bruno Gradim. Brasil. 106 min.

Ara sí, abans no. El cine ha jugat amb la idea de modelar el temps fabulant amb la possibilitat d'alterar positivament els moments incòmodes, les oportunitats perdudes o els amors que van resultar impossibles. «El hombre del futuro» és una de les primeres pel·lícules que utilitzen els anys 90 com a referència del passat. En el cas de Rio de Janeiro era una ciutat cínica, sumida en una convulsió social i una recessió econòmica molt greu que va portar el president recentment triat. La cinematografia brasilera sempre ha sigut aliena al gènere de ciència-ficció i els viatges en el temps, però amb esta pel·lícula va aconseguir un resultat competent amb un mínim d'efectes i un màxim de gràcia i creativitat. La seua singularitat consistix en el fet que no persegueix un «efecte palometa», sinó reflexionar sobre interessants paradoxes temporals i realitats paral·leles. El seu protagonista, el magnífic Wagner Moura, s'ha dut enguany el premi a la millor interpretació masculina en el Festival de Cannes per «O agente secreto».

Dissabte, 23 d'agost

Dan in Real Life

2007. EEUU

(Como la vida misma). Director: Peter Hedges. Guió: Pierce Gardner i Peter Hedges. Producció: Brad Epstein, Jon Shestack i Dianne Dreyer. Disseny de producció: Sarah Knowles. Fotografia: Lawrence Sher. Muntatge: Sarah Flack. Direcció artística: Mark Garner. Decorats: Kyra Friedman Curcio. Vestuari: Alix Friedberg. Música: Sondre Lerche. Amb Steve Carell, Juliette Binoche, Dane Cook, Alison Pill, Britt Robertson, Marlene Lawston, Dianne Wiest, John Mahoney, Norbert Leo Butz, Amy Ryan, Jessica Hecht, Frank Wood i Emily Blunt. EUA. 98 min.

Quant a la producció, «Dan in real life» conta com un actor americà, Steve Carell s'enamora d'una actriu francesa, Juliette Binoche. Pel que fa al guió, com el concepte clàssic del que és una família americana s'oposa radicalment a l'*amour fou*. I, en relació amb la imatge, com la llum agressiva que identifica l'entorn familiar intenta devorar els espais íntims i mal il·luminats, aquells en què habita l'alegria o tristesa personal de cada un. Ningú imagina que Dan, eixe personatge gris responsable de tres filles, que dorm diàriament amb el buit que va deixar la seua esposa i que és arraconat en un dormitori improvisat, davant d'una sorollosa llavadora, acaba de tindre una trobada fortuïta amb la vida real.

Diumenge, 24 d'agost

El ciudadano ilustre

2016. Argentina-Espanya

Dirigida per Mariano Cohn i Gastón Duprat. Guionistes: Andrés Duprat. Producció: Fernando Sokolowitz i Nathalia Videla Peña. Efectes especials: Gustavo Harry Farias i Pablo Verona. Fotografia: Mariano Cohn i Gastón Duprat. Direcció artística: Diana Marzal i Maria Eugenia Sueiro. Muntatge: Jerónimo Carranza. Disseny de vestuari: Laura Donari. So: Nicolás Volonte. Música: Toni M. Mir. Amb Óscar Martínez, Dady Brieva, Andrea Frigerio, Nora Navas, Manuel Vicente, Marcelo D'Andrea, Belén Chavanne, Gustavo Garzón, Emma Rivera i Julián Larquier Tellarini. Argentina-Espanya. 118 min.

Com ocorre en alguna gran pel·lícula marcada per un viatge, «Im Lauf der Zeit» (1976) o «Revanche» (2008), també en «El ciudadano ilustre» importa menys el desplaçament físic que la transformació psicològica i simbòlica del personatge principal. En este cas Daniel Mantovani, un escriptor llorejat amb el premi Nobel que es revelarà com un paràsit de la realitat quan visita el seu poblet natal després de 30 anys d'absència. La pel·lícula mai mostra Daniel Mantovani escrivint, però els directors van decidir en col·laboració amb Random House Mondadori publicar una novel·la del fals Premi Nobel de literatura argentí per a saber quant podria valdre realment el seu treball. L'escriptura va ser confiada a un escriptor molt conegut que, no obstant això, va romandre en l'anonimat.

Dimarts, 26 d'agost

Modern romance

1981. EEUU

Director: Albert Brooks. Guió: Albert Brooks i Monica Johnson. Produïda per Andrew Scheinman i Martin Schafer. Fotografia: Eric Saarinen. Muntatge: David Finfer. Disseny de producció: Edward Richardson. Decoració: James L. Berkey. Vestuari: Linda Henrikson. So: Earl Sampson. Música: Lance Rubin i Shinichi Yamasaki. Amb Albert Brooks, Kathryn Harrold, Tyann Means, Bruno Kirby, Jane Hallaren, Karen Chandler, Dennis Kort, Bob Einstein, Virginia Feingold, Thelma Leeds, Candy Castillo, James L. Brooks i George Kennedy. Estats Units. 93 min.

Per este segon llargmetratge, Albert Brooks va ser sobrenomenat «el Woody Allen de la costa oest». Com va fer Allen en «Annie Hall», Brooks arremet en «Modern romance» contra eixes comèdies romàntiques hollywoodianes aportant una visió més neuròtica de les relacions de parella. Protagonista, director i estel·lar dels seus 7 llargmetratges, interpreta ací Robert Cole, un muntador de cine que es troba treballant en una pel·lícula de ciència-ficció mentre patix problemes de parella. Encara que el seu personatge ens dona en una seqüència una lliçó magistral del que és el muntatge, sabem que en la vida íntima hi ha una peça que se li escapa i no és capaç d'encaixar: la seua relació amb Mary Harvard, la seua núvia de tota la vida.

Dimecres, 27 d'agost

El salvavidas

2011. Chile

Dirigida per Maite Alberdi. Guió: Maite Alberti i Sebastián Brahm. Produïda per Paola Castillo Villagrán. Producció executiva: Paola Castillo Villagrán. Producció general: Karla Estrada i Daniela Sandoval. Fotografia: Pablo Valdés. Muntatge: Alejandro Fernández Almendras. Ajudant de direcció: Israel Pimentel. So: Roberto Espinoza, Pablo Bahamondez, Amador Providell i Mario Puerto. Amb Mauricio Rodríguez, Lucas Acuña, Teresa Guerrechea i Jean-Pierre Palacios. Xile. 64 min.

En el seu primer llargmetratge, Maite Alberdi ja destaca per ser una observadora tranquil·la. Primer de tot, li interessa que coneguem eixa boira matutina que embolica les torres dels salvavides, que siguem conscients en el seu breu metratge del rumor de la mar, i a poc a poc fiquem el nas en les converses de diversos banyistes. Alberdi ens instal·la literalment en eixa platja, però evita quasi fins a la fi la visió de la mar, una decisió extrema que li permet concentrar el camp d'acció de la trama. Maurici, eixe salvavides jove, atractiu i una miqueta filòsof, que tot i conèixer amb detall totes les regles, mostra en la pràctica les seues carències cada vegada que el deure el reclama. Quan observem que l'humor brolla amb una cosa més fosca comencem a dubtar, com va ocórrer més tard en «El agente topo» si es tracta d'un documental o una ficció, malgrat la voluntat antinarrativa d'esta cineasta.

Dijous, 28 d'agost

Fast Food, Fast Women

2000. França-Itàlia-EEUU

(Comida rápida, mujeres activas). Escrita i dirigida per Amos Kollek. Producció: Hengameh Panahi i Avram Ludwig. Direcció de vestuari: Pascal Gosset. Muntatge: Sheri Bylander. Fotografia: Jean-Marc Fabre. Decorats: Amanda Carroll. So: Peter Fonda. Música: David Carbonara. Amb Anna Thomson, Jamie Harris, Louise Lasser, Robert Modica, Lonette McKee, Victor Argo, Angelica Page, Austin Pendleton, Sandrine Holt, Valerie Geffner, Mark Margolis, Judith Roberts, Lynn Cohen, Salem Ludwig i Irma St. Paule. França - Itàlia - Estats Units. 95 minuts.

En la seua trilogia «Sue/Fiona/Bridget», Amos Kollek va parlar com ningú de la soledat metropolitana, d'eixe soroll incessant que t'aïlla i eixes oportunitats sentimentals que podrien passar de llarg per estar submergida en el més absolut anonimat. Acostumats al fet que el seu cine es rebotque en el costat més descarnat de la vida novaioquesa, al fet que se centre en eixos tipus marginals que solen caure en l'oblit, «Fast Food, Fast Women» va suposar un canvi de perspectiva, ja que sense abandonar situacions tan controvertides com uns vells malparlant contra les dones, prostitutes que quequegen quan es posen nervioses, o intents de suïcidi com una manera de donar-li emoció al dia aconseguix extraure un humor amable, però també àcid.

Divendres, 29 d'agost

I am a sex addict

2005. EEUU

Escrita i dirigida per Caveh Zahedi. Produïda per Thomas Logoreci, Greg Watkins i Caveh Zahedi. Fotografia: Greg Watkins. Muntatge: Thomas Logoreci i Caveh Zahedi. Efectes visuals: Craig Chapman. So: Abie Hadjitarkhani, Thomas Logoreci i Matthew L. Weiss. Música: Hilary Soldati. Amb Caveh Zahedi, Christoff Colas, Rebecca Lord, Lindsay Tjian, Jenny Pompom, Michelle Roesler, Melanie Bonne, Anastasia Manchouck, Seymour Kramer, Sylvia Grosneau, Philip Minnig i Stephanie Carwing. Estats Units. 98 min.

Caveh Zahedi entén a la seua manera que el cine és la veritat 24 imatges per segon i no dubta a situar-se a si mateix, amb tanta sinceritat com ironia, davant de l'objectiu de la càmera. El seu és la reconstrucció de la memòria, el diari, l'autobiografia, a mode moltes vegades de provocació. Des del seu primer llarg, «A little staff» (1991) encarna el seu propi paper. Llavors era un estudiant de cine un poc neuròtic que afirma vore-ho tot en B/N. En «I don't Hate Las Vegas Anymore» (1994) intenta provar l'existència de Déu. En 1999, decidix rodar un minut de cada dia de la seua vida durant eixe any. El resultat, un muntatge de 78 minuts anomenat «In the Bathtub of the World» (2001), l'autor revela la seua sexualitat i espiritualitat. «I am a sex addict» (2005) és una obra audaç que expressa amb enorme comicitat el que una immensa majoria callaria.

Dissabte, 30 d'agost

El súper

1979. Cuba

Director: Leon Ichaso & Orlando Jiménez Leal. Guió i producció: Manuel Arce & Leon Ichaso. Postproducció: Francis Power. Muntatge: Elvis Sahakian. Director de fotografia: Orlando Jiménez Leal. Cambra i il·luminació: Roberto Ubieta. Música: Enrique Ubieta. Amb Raimundo Hidalgo-Gato, Zully Montero, Reynaldo Medina, Elizabeth Peña, Luis Brandoni, Daniela Katz, Sofía Condisciani, Emilia Duprat, Juan Granda, Hilda Lee, Phil Joint i Ana Margarita Martínez Casado. Cuba. 90 minuts.

L'humor ens protegix del món. Deien els directors d'«El Súper» que «quan pots riure't de la tragèdia d'estar completament desplaçat... estàs salvat». Esta joia del cine cubà és la que millor explica com viuen els exiliats cubans als Estats Units. Sent una producció 100 % cubana té la particularitat d'haver sigut rodada íntegrament a Nova York, en un cru hivern de 1978 i amb un pressupost ínfim, a penes 30.000 \$. Convertida ràpidament en una pel·lícula de culte, va ser elogiada per Vincent Canby, crític de The New York Times, que va escriure: «El Súper és molt menys sobre política que sobre la desorientació dels exiliats convertits en metàfores vivents de la condició humana».

Diumenge, 31 d'agost

Hit Man

2023. EEUU

Director: Richard Linklater. **Guió:** Richard Linklater, Glen Powell i Skip Hollandsworth. **Producció:** Jason Bateman, Mike Blizzard, Michael Costigan, Connor Flanagan, Richard Linklater i Glen Powell. **Disseny de producció:** Bruce Curtis. **Muntatge:** Sandra Adair. **Fotografia:** Shane F. Kelly. **Direcció artística:** Rodney Becker. **Decorats:** Markus Wittmann. **Vestuari:** Juliana Hoffpauir. **So:** Wayne Bell, Dane Butler, Jonah Carmena & Alessandro Chimento. **Musica:** Graham Reynolds. **Amb** Glen Powell, Adriana Arjona, Austin Amelio, Retta, Sanjay Rao, Molly Bernard, Eva Holtzman, Gralen Bryant Banks, Mike Markoff, Bryant Carroll, Enrique Bush i Bri Miles. **EUA. 111 minuts.**

Basada molt lliurement en una història real, «Hit Man» flirteja amb la comèdia, el *noir* i, fins i tot, el *thriller* de crims reals aconseguint un còctel explosiu i cridanerament sexy per a estos temps. Com a coguionista i actor, Glen Powell malbarata ací eixe carisma que necessiten les grans estrelles. Pel tema que tracta podria, com tants *thrillers*, haver explotat l'estètica de les armes, el vessament de sang i les baralles carregades d'adrenalina, però Richard Linklater preferix una deriva filosòfica en què reflexiona sobre com el temps i els canvis d'identitat ens modelen, fins a quin punt créixer sense lligar-se a un únic rol arriba a ser crucial en l'aventura de viure. Un concepte per al qual Glen Powell troba una còmplice de primer orde en l'actriu porto-riquenya Adria Arjona.